მოხუცი ქალი

. ყოველ საღამოს მოხუცი ქალი
ალბათ სდგას სენის ნაპირებს იქით,
დღემ ლალისფერი დახუჭა თვალი
და აელვარდა ალების ჭიქით.
არის პატარა, სულმთლად პატარა
და მთლად შავებით არის მოსილი,
ვინ იცის, ბედმა სად არ ატარა
სიდან მოსული?
ახლა არავის არ უცქერს იგი,
თითქოს ვერ ხედავს ვერავის გზაზე,
თითქო არც ხმა აქვს, არც გული უძგერს
არ ეშინია
და ან ვერ ბედავს.
პირჯვარს არ იწერს მონ–მარტის კართან.
არც თავდახრილი
სდგას გარინდებით,
ვერაფერს ხედავს იმ ფიქრის გარდა,
რაც დაიბურა
წლების ბინდებით.
სჩანს, არ ასვენებს რაღაცა აზრი,
რაღაცა მწარე
და საშინელი
წარმოდგენისა
მახვილი, ბასრი
ცივი და ძნელი.
სჩანს, რაღაც ღრმა და განუკურნელი
გულს მწუხარება
ღრღნის დაფარული,
მისთვის არავინ არის მკურნალი.
სახე ნაოჭით
გადაპარული,
სჩანს, არავისგან ნუგეშს არ ეძებს
და ვერავისიც რამე ნუგეში
მწუხარებაში განცდებს ასკეცებს,
ვერ გადაიყვანს
სიმსუბუქეში.
სჩანს, არც სიცოცხლე მიაჩნის არად,
თუმცა ვინ იცის
სიცოცხლე მისი?
ომში მოკლული შვილების ხსოვნამ

გაანადგურა
მთელი ხალისი.